

Însemnări de la fața locului

O vilă într-o junglă sălbatecă

Prof. Dr. Gabriel M. Gurman

Titlul nu-mi aparține. Expresia a fost folosită în urmă cu mulți ani de către un fost prim ministru israelian pentru a descrie situația în care se află Israelul, o țară civilizată, aliniată sistemului de viață și gândire occidental, adică democratic și liberal, dar care își duce existența fiind înconjurată de dușmani a căror mentalitate e mai aproape de primitivism decât de progress, cultură și educație. N-am nicio îndoială că nici în coșmarurile sale cele mai pesimiste politicianul israelian nu și-a putut închipui că așa poate arăta "vila" sa într-o zi de Sâmbătă, în plină sărbătoare, în sudul Israelului, în deșertul verde, mănos, arătos, populat de o mână de cetățeni pe pământul oferit lor de soartă în urmă cu mii de ani, și transformat într-o superbă vilă, cu tot confortul, obținut cu sudoarea frunții și cu sacrificii greu de imaginat.

Și totuși realitatea întrece orice scripă de geniu. De ani de zile lumea întreagă, și în primul rând Israelul, trăiește o situație categorisită de toți într-un mod cu totul greșit.

"Situația" este denumită în mod eronat *Fâșia Gaza și Hamasul* categorisită ca organizație teroristă, când realitatea e cu totul alta.

E vorba de **statul** arab denumit Gaza, având la putere și la conducere un **partid** denumit **Hamas** (ajuns la putere prin alegeri libere!) și care, ca orice stat, are o **armată**.

Nu, nu e vorba de o regiune făcând parte dintr-un stat palestinian, și nici de o organizație teroristă ca oricare alta, ci de un sistem statal independent, perfect organizat, fundamentalist, fanatic, care și-a pus pe firmament un singur scop: dispariția statului Israel și nimicirea cetățenilor evrei ai acestui stat. Nu, nu e vorba de aruncarea lor în mare, pentru că "soluția" aceasta nu-i poate ucide pe toți cei care s-au întors în țara lor (unii știu să înoate!), ci de nimicirea lor fizică, până la ultimul: adulți, femei, bătrâni și copii.

Iar primul grup sortit dispariției a fost cel ucis în cursul zilei de Sâmbătă 7 Octombrie 2023, o mie patru sute de evrei omorâți cu sânge rece, fără urlete de bucurie, ci cu un profesionalism foarte asemănător cu cel practicat de hoardele naziste în urmă cu aproape un secol, și cu nu mai puțin cel caracteristic trupelor **ISIS (Islamic State of Iraq and the Levant)**, care au ucis în urmă cu câțiva ani mii de nevinovați în numele unei religii care se vrea pastorală, și care e folosită ca substrat ideologic pentru măcel uman.

Pogromul (pentru că aici e vorba de pogrom, și de nimic altceva) a avut loc la numai 30 Km de casa mea.

A început cu alarma de la ora 6.30 dimineața, și a continuat timp de mai bine de 12 ore cu știri care aduceau la cunoștința ”celor interesați”, în timp real, numărul celor uciși. La început 50, apoi 100, și în continuare numere ”rotunde”: 200, 300, 500 și la ora scrierii acestor rânduri 1200. (de fapt 1400 NR).

Copii uciși, femei violate, adăposturi incendiate, capete retezate, nimic din ”tacâmul” terorismului arab nu a lipsit în acea zi de Sâmbătă.

În paralel, sute de locuitori ai micilor așezări învecinate cu statul Gaza au fost răniți de focuri de arme (ultimele cifre ne apropie de trei mii), și cum spune englezul, cireașa de pe tortă: cam 230 ostateci, transportați în mod sălbatec peste graniță, prunci sub un an, femei, bătrâni peste 80 ani, israelieni și cetățeni străini, și bine înțeleș soldați, găsiți complet nepregătiți pentru acest ”spectacol de zile mari”.

Media definește această tragedie ca fiind cea mai puternică lovitură dată mișcării sioniste de la înființarea ei, și nu s-a găsit încă nimeni care s-o contrazică.

Trauma spirituală depășește cu mult pe cea fizică, miile de familii care și-au pierdut rudele sau care nu pot dormi o clipă de grija celor internați în spital, sau ținuți ostateci, toate acestea depășesc daunele fizice, sau îngrijorarea situației șekelului față de dolar și prăbușirea bursei de la Tel Aviv.

Așa cum am mai scris cu alte ocazii, Israelul e rezolvat problema relațiilor cu țările arabe vecine, posesoare ale unor forțe militare importante (Egipt, Iordania), dar a rămas înconjurată de grupări teroriste, care acționează de fapt ca ”stat în stat” (vezi Hizbollah în Liban), și de aceea ripostele sale militare sunt diferite de cele cu care ne-am obișnuit în războaiele așa zise clasice.

Nu e pentru prima oară când Israelul e obligat să riposteze militar la provocări sau atacuri venite de peste graniță. Riposta a fost întotdeauna măsurată, cu grija de a nu lovi în populația civilă. Metodele folosite au devenit subiect de studiu în școlile militare de pretutindeni: avertizări pe undele radiofonice, atacuri ”sterile” (distrugerea unui singur etaj într-o clădire înaltă), răspândirea din avion a manifestelor de avertizare, sau celebra metodă denumită ”ciocănește pe acoperiș”, care utilizează o bombă de calibru minor, lansată pe acoperișul unei clădiri pentru a avertiza locuitorii că urmează un atac aerian masiv.

Ei bine, de data aceasta, atacurile aviației israeliene au un cu totul alt aspect: sunt lovite acele puncte și ținte militare de importanță, fără a ține cont de ce și cine e în jur. La război ca la război, spune francezul, și se pare că această expresie definește perfect atacurile asupra statului Gaza. Iar la sfârșit, o privire în viitor.

Responsabilitatea pentru ce se întâmplă azi în Israel revine celor care trebuiau să se găsească pregătiți pentru o asemenea situație incredibilă. Dar concluziile privind acest punct important vor veni doar după încetarea ostilităților.

În Mai 1945 Stalin, într-o scrisoare adresată președintelui SUA Truman și premierului britanic Churchill, își exprima dorința că în Berlin vor rămâne doar patru case întregi: una pentru fiecare din ei, și a patra ca loc de întâlnire a celor trei conducători. Așa văd eu Gaza în următoarele zile și săptămâni.

Și apoi, se vor găsi surse care vor înjgheba un plan gen Marshall pentru această bucată de pământ. Dar până atunci, soarta Gazei mi se pare pecetluită.

În momentul acesta se poartă schimburi de focuri cu Hizbollah, în nordul Israelului. Un ministru israelian a avertizat țara vecină în situația când Israelul va fi atacat din nord: Libanul se va întoarce la epoca de piatră. Președintele SUA, Joe Biden, a avertizat Libanul să nu se amestece în conflict.

În locul vecinilor mei din nord (pe care-i cunosc prea bine, i-am "vizitat" în urmă cu mulți ani, cu pușca pe umăr) aș ține cont de acest avertisment.

Și Iranul e pe lista celor avertizați a nu se încumeta să inițieze o acțiune împotriva Israelului.

Din totdeauna viața a câștigat războiul împotriva morții, dar uneori prețul e incredibil de scump. Și de data aceasta Israelul e pregătit să-l plătească, de dragul vieții.

Prof. Dr. Gabriel M. Gurman,
Omer, Israel
gurman@bgu.ac.il

NR

Personal nu sunt sigur că autorul este inspirat legat de GAME END. Noi israelienii nu am înțeles decât foarte târziu mentalitatea lor nihilistă. Nu le pasă să moară. În numele lui Allah vor distruge, vor muri, dar întâi vor tortura și decapita. Vor lua prizonieri pentru că se poate. Israelul s-a angajat în lupta telurică dintre axa răului (Iran, Qatar, Siria, Liban și Hizbullah, Rusia și China) contra axei America-Saudia- Emirate-Israel. Noi, ISRAELUL suntem obstacolul care ferește Europa de a deveni Califat. De mult trebuim să rezolvăm cancerul care l-am tolerat în coastă. Dar se face că avem un conducător manipulator, dar fricos, avid de putere și glorie, care s-a înconjurat de fanatici, extremiști, ignoranți, toți cumpărați cu titluri și joburi luxuriante, miniștrii care habar nu au cum se conduce o țară. Ne apropiem de dictatură și haos politic. Armata își dă

sufletul pentru o problemă nerezolvată de 60 de ani din bună știință și interese. Israelienii suferă și-și dau copii la măcelaria de război. O altă mare parte stă pe bară plătită ca să nu ia parte la efort. Ințelepții care au scris Biblia știau ce spun: **Distrugerea vine dinăuntru vostru, nu din afară.** Si așa a fost și va fi mereu.

AG - Editura SAGA

